
Έναν χρόνο μετά το βομβαρδισμό του Πειραιά από τους “συμμάχους”: Ο αφανισμός της Δρέσδης

Το ολοκαυτωμα της ΔΡΕΣΔΗ

13-15/2/1945

.**Εκει που δεν υπηρχαν αρκετοι ζωντανοι για να θαψουν οτι απεμεινε απο τους εξαερωμενους απο τις βομβες φωσφορου κατοικους.**

Σαν σημερα ξεκινούν οι **επι 3 ημερες βομβαρδισμοί της Δρέσδης από τους εγκληματίες συμμάχους (του ανεκαθεν εδώ προτεκτορατου) ισοπεδώνοντας την πόλη με θύματα πολλαπλάσια και από τις 2 ατομικές βομβες μαζι.**

Ενα έγκλημα πολέμου που παραμένει ατιμώρητο.

Τα περισσότερα έγιναν στην Σοβιετική Ένωση μιας και 4 εκ αιχμάλωτοι έφυγαν για τα gulak για να γυρίσουν μολις 55 χιλ το 1955.

Οι αμερικανοί δεν πήραν αιχμαλώτους τους πήραν οι σοβιετικοί. Απο τους βομβαρδισμούς όλων των πόλεων της Γερμανίας καθώς και άλλες πράξεις οπως

(10 χιλ πρόσφυγες στο πλοιο της φωτο)

 οι νεκροί ξεπερνούν τα 6 εκ (600 χιλ στην Δρέσδη τουλαχιστον) συν 2 εκ βιασμενες γυναίκες από 50 και 100 φορές η κάθε μία. 2 εκ βιασμοι.

Ορισμενοι και από τους αμερικανούς και ήταν ο λόγος που ο Πατον όταν αντίκρισε το Νταχάου και το εκεί έγκλημα των αμερικανών και των Σοβιετικών προειδοποίησε ότι δεν θα ξανακαλυψει κανέναν για να πει στο τελος Πολεμήσαμε τον λάθος εχθρό και να πεθάνει τις επόμενες μέρες σε δηθεν αυτοκινητιστικό ατύχημα.

Ιάκωβος Θαλασσινός

Ο αφανιστικός βομβαρδισμός της ανοχύρωτης Δρέσδης από βρετανικά και αμερικανικά βομβαρδιστικά την νύχτα της 13ης προς την 14η Φεβρουαρίου 1945, τεράστιος σε κλίμακα και συγκλονιστικός σε ανθρώπινες απώλειες, αμφίβολης έως μηδενικής στρατιωτικής σκοπιμότητας, παραμένει ένα δύσοσμο και λερό στίγμα στην τάχα «αγνότητα» των προθέσεων των Συμμάχων. Παραμένει ένα ατιμώρητο ηθικό έγκλημα, μία αποτρόπαια «πράξη τρόμου» (σύμφωνα με τον ίδιο τον αλκοολικό …. «πατέρα της νίκης» Τσόρτσιλ), ένα αναίτιο έγκλημα πολέμου, που οι αυτουργοί του λογοδότησαν ποτέ καθώς υπήρξαν τελικά οι νικητές του Β’ Μεγάλου Πολέμου. Αποτέλεσε το αποκορύφωμά της εκτεταμένης αεροπορικής επίθεσης των Συμμάχων, που είχε ξεκινήσει από το 1944.

Οι επιθέσεις είχαν στρατηγική σημασία, αλλά το μέγεθος της καταστροφής της σαξωνικής πόλης, προκάλεσε αντιδράσεις ακόμη και στην ίδια την Βρετανία: Η πόλη της Δρέσδης, ένα πραγματικό μνημείο του ευρωπαϊκού πολιτισμού καταστράφηκε ολοσχερώς. Όλα τα σημαντικά κτήρια και τα σπίτια μεταβλήθηκαν σε ερείπια και αποκαΐδια. Οι απώλειες ήταν τρομακτικές. Για πρώτη φορά στην ιστορία ένας βομβαρδισμός ήταν τόσο καταστροφικός. ώστε δεν βρέθηκαν αρκετοί ζωντανοί για να θάψουν τους νεκρούς. Τα δεκάδες χιλιάδες πτώματα που συνελέγησαν ήσαν φρικτά απανθρακωμένα.

Η Δρέσδη, όπως και πολλές άλλες μεγάλες γερμανικές πόλεις που βομβαρδίστηκαν, πυρπολήθηκαν και ισοπεδώθηκαν πριν από αυτήν, έγινε θύμα της μεθοδευμένης εξόντωσης αμάχων με σκοπό την κατατρομοκράτηση του γερμανικού λαού και την κάμψη της θέλησής του για αγώνα. Ο απώτερος αντικειμενικός σκοπός εκείνης της δολοφονικής και απάνθρωπης επιλογής του συμμαχικού άξονα των αγγλοαμερικανών υπήρξε διττός: η διατήρηση του στρατηγικού πλεονεκτήματος έναντι του εχθρού με την συστηματική καταστροφή της υποδομής της πολεμικής μηχανής του, αλλά κυρίως η αφόρητη ψυχολογική πίεση μέσω της απάνθρωπης κατατρομοκράτησης του άμαχου πληθυσμού. Αυτή η ψυχολογική πίεση αποσκοπούσε στην κατάπτωση του ηθικού του γερμανικού λαού μπροστά στον αποδεδειγμένα υπέρτερο αντίπαλο που κυριαρχούσε στους ουρανούς εξοντώνοντας κατά βούληση τους αμάχους, ώστε να καμφθεί το καθεστώς.

Τον Φεβρουάριο του 1945 ο πόλεμος ουσιαστικά είχε ήδη κριθεί. Η Γερμανία ήταν ήδη ηττημένη και η συνθηκολόγησή της ήταν απλώς ζήτημα χρόνου. Οι Σύμμαχοι -ήδη από τον Μάρτιο του 1944- είχαν τον πλήρη έλεγχο του γερμανικού εναέριου χώρου. Ένας συνεχής και ανελέητος βομβαρδισμός είχε παραλύσει όλες τις υποδομές της χώρας. Πόλεις, εργοστάσια, στρατόπεδα, αεροδρόμια, λιμάνια συγκοινωνιακές δομές .... τα πάντα είχαν

βομβαρδιστεί.

Βεβαίως η απερίγραπτη σφοδρότητα με την οποία βομβαρδίστηκε (από το απόγευμα της 13ης έως το λυκαυγές της 14ης Φεβρουαρίου 1945) η πρωτεύουσα της Σαξονίας, Δρέσδη, η μπαρόκ θαυμαστή πόλη – ορόσημο της γερμανικής αναγέννησης, η «Φλωρεντία του Έλβα», από 1.300 βρετανικά και αμερικανικά βαριά βομβαρδιστικά, δεν ήταν μια πρωτόφαντη αγριότητα των «απελευθερωτών»: Στις 24 Ιουλίου 1943 είχε προηγηθεί η δαιμονική επιχείρηση «Γόμορρα», η πρακτικά αφανιστική καταστροφή του Αμβούργου από 1.000 και πλέον βρετανικά Lancaster και αμερικανικά «ιπτάμενα φρούρια» Boeing B-17. Ο ακατάπαυστος ανελέητος βομβαρδισμός του Αμβούργου, επί οκτώ συνεχή 24ωρα, και η σχεδόν καθολική πυρπόληση του, ήταν μία πρωτοφανής σε κλίμακα, ένταση και ανθρωποκτόνο αποτέλεσμα αεροπορική επιδρομή για την κάμψη του φρονήματος του γερμανικού λαού, βασισμένη στο δόγμα του «στρατηγικού βομβαρδισμού», όπως διατυπώθηκε τον Ιανουάριο του ’43, στην Καζαμπλάνκα στο πολεμικό συμβούλιο των «δημοκρατών» κι «ανθρωπιστών» Ρούσβελτ – Τσόρτσιλ.

Το βιβλικό όνομα της επιχείρησης προδίκαζε τον ταλμουδικής διάθεσης αφανισμό της πόλης, ενώ το αποτέλεσμα της έμοιαζε με βιβλική τιμωρία, ένα απίστευτο κτηνώδες μακελειό που στοίχισε την ζωή σε τουλάχιστον 50.000 αμάχους. Από τους 9.000 τόνους βομβών που έριξαν τα συμμαχικά βομβαρδιστικά στις τέσσερις συνεχόμενες ημέρες των επιδρομών -οι μισές των οποίων ήσαν εμπρηστικές- το Αμβούργο υπέστη μέγεθος υλικών ζημιών ίσο με τις καταστροφές που είχε υποστεί έως τότε ολόκληρη η Βρετανία, ωστόσο αποτελούσε σημαντικό κέντρο βιομηχανικής παραγωγής και ταυτόχρονα ήταν ένα λιμάνι στρατηγικής σπουδαιότητας.

Στις 11 Ιανουαρίου του 1944 ο Πειραιάς είχε την ίδια τύχη από την συμμαχική αεροπορία και έγραφε σχετικά ο πρώην πρωθυπουργός, Γεώργιος Ράλλης: ”Στις 11 Ιανουαρίου του 1944 βομβαρδίστηκε από συμμαχικά αεροπλάνα ο Πειραιάς και οι γύρω συνοικισμοί, με

αποτέλεσμα να σκοτωθούν περίπου 1.000 και να τραυματιστούν ακόμη περισσότεροι Έλληνες. Στο λιμάνι προξενήθηκαν ελάχιστες ζημιές και την άλλη μέρα σε ομιλία του από το ραδιοσταθμό των Αθηνών ο πατέρας μου (ο πρωθυπουργός επί κατοχής Ιωάννης Ράλλης) καταδίκασε την πρωτοφανή σε αγριότητα επιδρομή. Για την ενέργεια αυτή των συμμαχικών αεροπλάνων διαμαρτυρήθηκε έντονα, χαρακτηρίζοντας την «πρωτάκουστο κακούργημα». Τις φράσεις αυτές ο σταθμός του Καΐρου τις θεώρησε προδοτικές και την ίδια γνώμη είχαν και οι δικαστές που καταδίκασαν τον πατέρα μου. Η εξόριστη ελληνική κυβέρνηση, αντί να εκφράσει τη λύπη της για την άστοχη ενέργεια που προκάλεσε τόσα θύματα, επιτέθηκε εναντίον του πάτερα μου ανακοινώνοντας ταυτόχρονα ότι η επιχείρηση ήταν επιτυχής".

Στην πραγματικότητα υπολογίζεται πως οι νεκροί του συμμαχικού εγκλήματος ανήλθαν σε 5.500 Έλληνες και 8 Γερμανούς στρατιώτες
Αντίθετα τα όποια εργοστάσια της Δρέσδης (πολλά από τα οποία δεν επλήγησαν καν από τις βόμβες των Συμμάχων, καθώς βρίσκονταν στα περίχωρα), δεν έπαιζαν κανέναν ουσιώδη ρόλο στην γερμανική πολεμική βιομηχανία. Για την μεθοδευμένη αδίστακτη ετοιμασία του αφανισμού της στρατιωτικά αμελητέας πανέμορφης πόλης χαρακτηριστικό είναι το περιεχόμενο κατευθυντήριας οδηγίας της RAF προς τα πληρώματα των βομβαρδιστικών κατά την νύχτα του βομβαρδισμού: «Η Δρέσδη είναι η μεγαλύτερη μη βομβαρδισμένη αστική περιοχή που έχει απομείνει στον εχθρό... Σκοπός της επίθεσης είναι να χτυπηθεί ο εχθρός εκεί που πονάει περισσότερο...». Σύμφωνα με τον έγκριτο Γάλλο αντιφασίστα ιστορικό Ρεϊμόν Καρτιέ, ο βομβαρδισμός της πόλης είχε ζητηθεί από τους Σοβιετικούς, για να εξουδετερωθούν τα εργοστάσια που έδρευαν στα περίχωρά της, αλλά αυτό ποτέ δεν αποκαλύφθηκε από τους Συμμάχους.

Η Δρέσδη ισοπεδώθηκε αδίστακτα και προσχεδιασμένα όπως ακριβώς κατακάηκε το Αμβούργο: Από την επέλαση του διαβολικού «πύρινου τυφώνα»: Η αναλογία μεταξύ εμπρηστικών και υψηλής ισχύος εκρηκτικών βομβών ήταν 3:1, σε ένα φορτίο θανάτου συνολικού βάρους 7.100 τόνων που έριξαν τα βρετανικά και αμερικανικά βομβαρδιστικά (ρίχτηκαν 2.659 τόνοι από τα βρετανικά και 4.441 τόνοι από τα αμερικανικά αεροπλάνα) στην οικιστικά πυκνότατη περιοχή, προκαλώντας εκατοντάδες εστίες φωτιάς. Αυτές ενώθηκαν σε μία τεραστίων διαστάσεων αποκαλυπτική πυρκαγιά, ανεξέλεγκτη με τεχνικά μέσα, που προξένησε την εμφάνιση του λεγόμενου «πύρινου τυφώνα»: Καθώς υπερθερμαίνεται και ανυψώνεται ο αέρας στην εστία της φωτιάς, η κυκλική κίνηση του ψυχρού αέρα (που τον αντικαθιστά επερχόμενος στο προξενούμενο κενό) προκαλεί σφοδρότατους ανέμους που μπορούν να φτάσουν ταχύτητες έως και 220 χλμ. την ώρα.
Όπως και στο Αμβούργο, στο κέντρο της Δρέσδης η άσφαλτος έλιωσε από θερμοκρασία 800 έως 1000 βαθμών Κελσίου. Καθώς η φωτιά απορροφούσε το οξυγόνο του αέρα, οι άνθρωποι κατέρρεαν λιπόθυμοι στην κοχλάζουσα λιωμένη άσφαλτο και καίγονταν ζωντανοί. Το μείγμα βομβών ήταν προσχεδιασμένο ώστε να προκαλέσει ολοκληρωτική καταστροφή.

Οι βραδυφλεγείς βόμβες φωσφόρου εξωθούσαν τον αλαφιασμένο πληθυσμό να βγει από τα καταφύγιά του και κατόπιν τα πάντα τυλίγονταν μέσα σ’ ένα κύμα φωτιάς που απανθράκωνε, έλιωνε και εξαΰλωνε ότι βρισκόταν στο πέρασμά του. Όσοι προσπαθούσαν να διαφύγουν από την πλημμύρα φωτιάς αποτελειώνονταν από τις ριπές των αμερικανικών καταδιωκτικών Mustang. Οι συνακόλουθες της φρίκης κρίσεις πανικού και υστερίας στον παγιδευμένο πληθυσμό κλιμάκωσαν το γενικευμένο χάος. Σύμφωνα με την ημερήσια

γερμανική αναφορά / Tagesbefehl υπ' αριθμόν 47, τα ανθρώπινα θύματα που είχαν αποκαλυφθεί μέχρι τις 22 Μαρτίου έφτασαν τους 20.204, ανάμεσα στους οποίους και 6.865 νεκροί που αποτεφρώθηκαν στην κεντρική πλατεία Άλτμαρκτ, ώστε να αποφευχθεί επιδημία
Ο μαζικός βομβαρδισμός προκάλεσε επίσης και τεράστιες υλικές ζημιές. Το ένα τρίτο των σπιτιών της πόλης τυλίχτηκε στις φλόγες, όπως και το 90% του πανέμορφου ιστορικού κέντρου της πόλης. Συνολικά καταστράφηκαν πάνω από 6.480.000 τετραγωνικά μέτρα. Τα απαράμιλλα μπαρόκ και αναγεννησιακά μνημεία της Δρέσδης, όπως η όπερα Ζεμπερόπερ και το παλάτι Τσβίνγκερ, καταστράφηκαν. Στις 15 Φεβρουαρίου κατέρρευσε και το σύμβολο της πόλης, ο περίφημος καθεδρικός Ναός της Παναγίας, σπαραγμένος από την φωτιά.

Δεν υπάρχει πλέον καμία αμφιβολία πως οι βομβαρδισμοί απροστάτευτων γερμανικών πόλεων υπήρξαν κυρίως πράξη φανατικής αντεκδίκησης και συστηματοποιημένης συλλογικής τιμωρίας του γερμανικού λαού. Στην περίπτωση της Δρέσδης επισημαίνεται επιπλέον ότι εκτεταμένες καταστροφές συνέβησαν στην παλαιά πόλη ενώ ελάχιστες ζημιές καταγράφηκαν στα βόρεια όπου βρισκόταν το αεροδρόμιο, τα στρατόπεδα και τα εργοστάσια. Επιπλέον η πόλη δεν διέθετε καμία αντιαεροπορική άμυνα, καθώς τα αντιαεροπορικά πυροβόλα είχαν μεταφερθεί στο Ρουρ και στην Σιλεσία.
Στο υπόμνημά του προς τους αρχηγούς των επιτελείων των βρετανικών ενόπλων δυνάμεων, λίγες εβδομάδες μετά το τέλος του Πολέμου, ο υπεύθυνος της κτηνωδίας Τσόρτσιλ γράφει με σαφήνεια και κυνισμό: «Νομίζω ότι είναι η κατάλληλη στιγμή να αναθεωρηθεί το ζήτημα των βομβαρδισμών των γερμανικών πόλεων απλά και μόνο για χάρη της αύξησης του τρόμου... Η καταστροφή της Δρέσδης παραμένει ένα σοβαρό ερώτημα ενάντια στον τρόπο διεξαγωγής των συμμαχικών βομβαρδισμών».